

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

D. Ioannis Ivsti Lanspergii Carthvsiani, Natione Bavari, Opvscvla Spiritvalia

ab ipso Autore partim Latinè, partim Germanicè euulgata

Landsberg, Johannes Justus

Coloniae Agrippinae, 1630

Quomodo in operibus externis Deum in mente conseruare debeamus. Cap.
XXV.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45857](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45857)

essentiales eorum virtutes imitandas tibi propones. Essentialis siquidem ad Deum via perpetuo sui similis manet ac inconcussa. Arripiendus tibi igitur est viuendi modus, qualem tua exigit vocatio. ieiunia, vigiliae & id genus carnis macerationes haud parum quidem conferunt ad vitam spiritualem, verum si ob capitis naturam infirmitatem, ea tibi non tam remedio forent, quam exitio, tantundem inde tibi assumas, quantum virium tuarum imbecillitas permittit. Si medium tenere non potes, consultius est, vt paululum infra modum te contineas, quam temere superexcedas, ne postea eueniat (vt fere solet) vt naturae nimis immoderate oppressae, rursus nimis immoderate indulgendum sit. Quare in primis curandum, vt vitia solum in te mortificetur, Deoque per ardentem amorem inhaereas, sic tibi corporis diuturna vita graua non adferet detrimenta. Atqui haec ihs dicta nolim, qui adhuc mundi huius carnisq; illecebris toti addicuntur, quibus non carnis cura, sed afflictio potius moderata est assumenda. Ita semper obseruandum est, ad quid te Deus vocauerit, quidue abs te habere velit. Qui mentis suae scrinium, vitiaq; sua accuratius obseruaret, ac seipso relicto, Dominum sequeretur, quomodo, quouecalle, Deus ipsum ad se pertrahere vellet, intusq; apud sese permaneret, omnia sibi a Deo siue exterius, siue interius superuenientia lubens amplecteretur, cum gratiarum actione occultis Dei iudicij semper se submitteret, Deum potius quam seipsum tam in spiritu, quam in corpore spectaret, huic certo certius esset quid agendum, quid omittendum foret, omnesq; difficultates bonis auius, nullo fere negotio transiliret. Quae primo inaequalia quandoque & extranea videntur, ea saepe utiliora comprobantur altissimis esse exercitijs. Deus autem talem suum amicum vsque in finem aberrare non permittet, quibusuis etiam itineribus pergeret, modo consilijs sanioribus acquiescere vellet. Quum quis vera lance studioq; perpendit quicquid facit vel omittit, omnes vias, mores, omnia verba sua, an forte quippiam in intimis suis, quod pure Deus non est deliteat, tum in multiplici sua inordinatione male se afflicta, (quam alias ne agnouisset quidem) crucem suam vigecuplo grauiorem inuenit, quam ij qui illam semper effugere quaerunt, defectusq; suos penitius introspicere renuunt. Ac ita seipsum defectusq; suos aded habet exploratos, aded numeratos, vt digitos proprios. Huiusmodi autem continua sui obseruatio, principio quidem dura videtur, & insuperabilis, atqui consuetudine ipsa paulatim mollescet. Vehemens enim ille impetus, nimiusq; ardor, quo intus ociosus & liber esse desiderat, ab omni hominem labe expurgat, ac purgatorij ignis poenas, hic in terris abluit.

ieiunia, ex-
niqua: affli-
ctio: qua-
tenus affa-
mendat.

Obseruatio
sui continua
quam sic in
principio
difficilis.

Quomodo in operibus externis Deum in mente conseruare debeamus.

CAPVT XXV.

Vita verè solitaria & abstracta non tam in externa corporis separatione, quam intus in animi solitudine consistit. Et quemadmodum homini adhuc imperfecto necessaria est externorum omnium fuga, si integrè se ad Deum conuertere cupit, idèq; magno cum labore & dolore. Ita perfectus, cui difficilis non est ad interiora regressus, hac externorum fuga tantopere non indiget. Prænotandum enim

*Dei presen-
tia vt etiam
in externis
operibus sit
habenda.*

*Labor corpo-
ralis quantu-
m nos impedi-
at a spiritua-
li exercitio.*

*Mens quo-
modo ad
Deum conuer-
tenda sit.*

*Opera exter-
na quæ a
Deo nos im-
pediant.*

*Opera verba
que homini
quando ex
Deo sunt.*

enim ad conuersionem internam, quam ad euagationem exteriores. Nam qui inordinato amore nihil profequitur, is quoties uoluerit ab omnibus se auertere poterit. Ita assuefacere debet animum suum homo pius, vt Deum semper sibi habeat presentem. Quemadmodum in precibus tuis, Deum præ oculis habebas in templo, ita eisdem finitis persevera, maxime quum inter homines conuersandum erit, Deum menti tuæ præfigas, te sollicitus custodias, omnia opera tua sine dispectio interno, & cordis additione perficias, sicuti alius qui spîa qui ea non facit, vel ad quæ nihil profus attinet, liber ab ijs, ac non distractus permanet. Quæcunque uisus vel audis, protinus relinquis & expuas, ne cogitationes adfectusq; tui imaginibus, voluptatibus aut amoribus peregrinis inquinentur. Nam quæ extra orationis tempus, cum uoluptate exercentur, ea orantibus plerumq; in mentem redire solent, vel inuitis. Si ad hunc modum vires tuæ superiores in operationibus externis Deo manserint coniunctæ, nil plane tibi oberit labor qui uis corporeus, solitudo, occupatio, aut turbatio, quibus ob Dei honorem secundum inferiores animæ vires necessario aliquantisper distraheris. Re etenim probè administrata, ocyus ad Deum intro reuerteris, qui te maiori cum humanitate, ad se recipiet reuertentem, quod in negocijs externis fideliter illi seduloq; ministraueris. Proinde non tibi sufficere putabis vnâ quamlibet cogitationem de diuinis. Cogitationis enim quam citissimè auolant. Et plerumque euenit, vt ubi vna fuerat pia cogitatio de rebus diuinis, ibi è diuerso decem de rebus vanis, priorem illam uolenter expellentes irruant. Atqui mens cum vniuersis viribus suis funditus ad Dominum est conuertenda, quem & essentialiter cum amoris quadam & vniiformi inclinatione, cum assidua conuersione, intentioneque ad Deum in se retinere debet. In omnibus etiam locis & operibus æqualem ad Deum amorem studiumq; conseruans, eum causam primariam in omnibus tibi constituas: ita profectò nullus tibi Deum eripere, aut impedire præualbit. Quis sic Deo coniunctus manet, is haud facillè iterum ad peccatum aliquod impinget. Cane igitur putes, obedientiæ charitatisq; opera, qualia sunt, cantare, legere, alijs obsequi & inseruire &c. tibi ad Deum impedimenta esse, aut quod omnia debeas relinquere ac soli Deo vacare. Minime inquam: quoniam inordinatio tua impedimento tibi est maximo, quod scilicet Deum pure in omnibus non spectas, te solcite non custodias, propriæ uoluntati nimium inhæreas. Hinc tot imaginibus distraheris, & repletis, ex teipso uidelicet nato obstaculo. Porro quum ex Dei potissimum amore tua proficiscuntur opera, tum Deus (si forte ocyus te colligere nequeas) negligentiam illam aliunde tibi refarciet, qui vel in vno saepe momento, eam tibi cum senore pensare potest, nec diutino tempore indiget, vt optum suum perficiat. Quamdiu uitijs & creaturarum præpostero amore non exploditur Deus, nil te turbabit operatio quauis externa, aut casus aliquis accidens. Si igitur scire cupis, an opera uerbaque tua sint ex Deo, explora an ex ijs ad veram humilitatem, ad internam conuersionem magis inclineris: Hoc comperto, ea ex Deo esse ne dubites. Sin uerò te turbant potius ac distrahunt, certissimum habes argumentum ea non purè in Deo fuisse fundata, sed aliquid fuisse admixtum, quod uel purè Deus non fuit, uel cuius Deus uera occasio non fuit.

Qno.